

BÀI 69.

3.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, thứ Hai ngày 5/4/1976.

Bức rức lạ kỳ trong cuộc rượ buổi chiều, tôi nghĩ đến đều *không bao giờ gặp Nguyễn nữa.*

Sau buổi *café*, sự chia tay thật là lạt lẽo về cả hai phía.

Đêm về, viết cho Nguyễn:

"12 giờ khuya.

Nguyễn yêu dấu,

Măn nhớ Nguyễn như chưa hề bao giờ nhớ đến vậy. Nhiều khi Măn điên quá nên cứ làm buồn Nguyễn.

Đêm nay gió nhiều, thổi xào xạt vào căn gác. Măn nghĩ, nếu bây giờ được trở lại cái đêm có Nguyễn trên nhà chị Huệ, Măn sẽ tạ lỗi bằng cách lao vào tay Nguyễn, lấp đầy cho Nguyễn biết bao phiền muộn bằng những nụ hôn của Măn.

Măn nhớ Nguyễn. Măn yêu Nguyễn thật, Nguyễn có tin vậy không? Măn lại càng yêu Nguyễn hơn khi biết rằng ngày mai 5 giờ, lúc Nguyễn đang đọc thư này thì Măn sẽ chẳng tìm ra với Nguyễn. Mà, Măn đứng lại trên căn gác, cố dìm chết nỗi đau khổ trong việc không lao vào tay Nguyễn và tự đánh mất đi của chúng mình một buổi chiều hạnh phúc êm đêm.

*Thôi, ngày mai Nguyễn hãy đi uống *café* một mình đi. Nguyễn cứ nhớ là Măn đang bị dằn vặt ghê lắm. Măn đang ý thức trở lại sự phá sản tâm tư độ nào đã nói cùng Nguyễn. Ngày mốt thứ Tư, Măn đợi Nguyễn. Lúc nào Măn cũng yêu Nguyễn.*

Bây giờ Măn xác nhận lại lời đã nói cùng Nguyễn hôm trên nhà Tata Huệ rằng: "Măn vẫn còn yêu Nguyễn như những ngày đầu mình mới đi vào đời nhau."

[]

Sàigòn, thứ Ba ngày 6/4/1976

Nguyễn đến đợi bên kia lề đường Lý Chính Thắng (Yên Đổ) nhưng tôi đứng lại trên căn gác, không tìm đến bên chàng, chỉ nhờ đưa em họ mang lá thư ra đưa chàng. Rồi thôi!

[]

Sàigòn, thứ Tư ngày 7/4/1976.

Đi uống *café*. Cùng ít nói và e dè trước nhau. []

Sàigòn, thứ Năm ngày 8/4/1976.

Trong quán *café* Vườn Áo Diêu, Nguyễn báo cho hay là độ một tuần nữa chàng sẽ bỏ học, trở về Dalat, sống hẳn trên ấy.

Bỗng dung lòng rữ buồn mênh mang nhưng tự nhận thực với chính mình *đây là một sự việc không thể nào thay đổi* mà tôi phải đối diện với nhiều nỗi chết lòng tê điếng.

[]

Sàigòn, thứ Sáu ngày 9/4/1976.

Ở quán *café* Vườn Áo Diêu, Nguyễn nắm bàn tay tôi, vẻ thương xót khi thấy tôi cúi đầu im lặng lúc câu chuyện chàng trở về Dalat được nhắc lại...

Tôi cười mỉm:

“Cũng may Thượng Đế phú cho Mẫn một khả năng chịu đựng ghê gớm. Nếu không, làm sao Mẫn còn đứng vững được khi cuộc đời từng gặp quá nhiều lần vỡ nát trái tim...”

Năm ngón dài của Nguyễn bóp lại càng chặt hơn năm ngón của tôi.

Tôi nói thêm trong cái cười gượng gạo:

“...Nhiều hơn hết là cuộc chia tay lần này với Nguyễn.”

[]